

[Viggo Starcke.]

ter og forpagtningsafgifter, afgifter, som tager enhver opmuntring, ethvert incitament fra dem og fratager dem sikkerheden for, hvad de udretter på jorden, akkurat som den danske bonde var stillet før stavnsbåndets og hoveriets ophævelse.

I England og Amerika regner man en landejendom på 30 ha for at være en meget lille ejendom. I Østeuropa er en landejendom på 30 ha en meget stor landejendom, for dér er gennemsnittet kun 5 ha. Men i Asien ligger gennemsnittet pr. landejendom ofte under 1 ha, og da de dér meget ofte bruger okser i stedet for traktorer, forstår man problemets dybde. I Kina har man ofte kun 0,2 ha pr. brug. I Argentina ejes 85 pct. af al den privat ejede jord af storgodser, og 80 pct. af bondebefolkningen ejer ikke selv en stump jord. Høje renteafgifter og høj gæld går igen fra land til land, Kina, Japan, Palæstina, Java, alle de underudviklede lande i Asien. I Østen er realkrediten sådan indrettet, at det ikke er 5 eller 6 pct., man betaler af sine lån, man betaler mellem 100 pct. og 250 pct., og i Kina og visse andre lande har man ofte ligget oppe på en rente af 300 pct. om året.

Man forstår forholdet, når man hører, at da Chiang Kai-Shek i sin tid gennemførte en lov i Kina, som satte en maksimumsgrænse for, hvad der måtte tages i rente, var denne maksimumsgrænse på 50 pct. De Forenede Nationers publikation „Land Reform“ siger, at i alle underudviklede lande udgør forskellige forbrugsskatter en hovedpart, fra halvdelen til to trediedele eller til det hele af skattebyrden. I Asien udlejes storgodserne uden nogen central ledelse, hvorimod de f. eks. i Sydamerika ofte ligger under en central ledelse i plantagedrift.

Trangen til reformer for at hæve levestandarden og fremme udviklingen er næsten universel, siger De Forenede Nationer. I Indien er man gået stærkt i gang, idet man i næsten alle de indiske stater har gennemført love, som sætter et maksimum eller et minimum for, hvor meget jord den enkelte mand må eje, og samtidig har gennemført ekspropriationslove, hvorved jorden udstykkes, redistribueres. Det har sikkert en betydning for den bestående generation, men jeg vil gerne understrege, hvad Henry George i sin tid så stærkt sagde, at udstykning løser ikke jordspørgsmålet i det lange løb, for selvfølgelig er det et fremskridt, hvis 60 pct. ejer jorden i stedet for 2 pct., men der bliver stadigvæk dette tilbage, at en stor gruppe af befolkningen vil stå retsløs, og i det øjeblik man gør mange mennesker

interesseret i urettens beståen, vil den måske være vanskeligere at få udryddet.

Noget af det betydningsfuldste, som general Mac Arthur udrettede efter sejren over Japan, var dette, at han allerede i oktober 1945 krævede, at den japanske regering inden 4 måneder skulle stille med en lov om udskiftning af jord til fæstere. Denne lov blev gennemført i 1946, og i 1950 var reformerne fuldt gennemført, således at halvdelen af al landbrugsjord i Japan havde skiftet ejer. 4½ mill. acres, svarende til 90 pct. af landbrugsjorden i Japan, er nu på selvejerers hånd.

I Korea har vi set, at kommunisterne i Nordkorea i 1946 har udskiftet næsten 2½ million acres landbrugsjord, således at 700 000 jordløse fik jord, men til gengæld må de aflevere 25 pct. af deres høst plus en betydelig række specialydelse. I Sydkorea blev der i 1948 gennemført en udskiftning af den japansk ejede jord, ½ million acres land blev udskiftet til 500 000 fæstere. I 1949 udskiftedes en lang række sydkoreanske storgodser, der var ejet af koreanere, og dér skal de nye ejere, som overtager jorden, betale 30 pct. af høsten, men kun i 5 år. En hel million acres land er efterhånden i Sydkorea udskiftet; det svarer til 18 pct. af jorden.

Man kan gennemgå land for land — det bliver for vidtløftigt her —, men der er ingen tvivl om, at hvis der skal komme noget ud af disse reformer i et hurtigt tempo, får disse lande brug for teknisk hjælp, og dér vil et skandinavisk hjælpearbejde med den høje teknisk-pædagogiske kvalitet, de skandinaviske lande har, være af stor betydning. Reformerne er af den største betydning for Vesteuropa ikke blot som humanitære foranstaltninger, men simpelthen fordi rige kunder altid er at foretrække fremfor fattige kunder, fordi verden bliver rigere ved en større produktion, fordi man fredeliggør problemerne ved disse ting, idet man borttager den jordbund, som kommunismen gror i.

Man har tidligere med stor indsats fra Amerikas side, særlig gennem Rockefeller-fonden, prøvet at komme de ødelæggende sygdomme til livs, som hærger de underudviklede østlige lande: spedalskhed, kolera, pest, tyfus, plettyfus, dysenteri, malaria og Hook Worms. I de lande derude, som er så plaget af disse sygdomme, er det et mirakel, hvis der under en krig ikke opstår svære epidemier. Dette, at der i Nordkorea er epidemier, er den naturligste ting af verden, når man ser den primitive basis,